

Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora akademika Željka Reinera na ceremoniji dodjele odličja Reda zvijezde Italije

Poštovana ekscelencijo, veleposlaniče Talijanske Republike Adriano Chiodi Cianfarani,

poštovani predsjedniče Hrvatskoga sabora g. Jandrokoviću,

poštovani predsjedniče Vlade Republike Hrvatske g. Plenkoviću,

poštovani predsjedniče Ustavnog suda g. Šeparoviću,

poštovani saborski zastupnici,

poštovani uzvanici,

dragi prijatelji,

draga moja obitelji.

Najprije bih htio izraziti svoju veliku zahvalnost Predsjedniku Talijanske Republike koji mi je dodijelio drugo po važnosti talijansko odličje – Red zvijezde Italije i to u rangu „zapovjednika“. To se odličje dodjeljuje za izuzetne zasluge Talijanskoj Republici u raznim područjima.

Moram priznati da sam, kada sam primio obavijest u kojem mi je najavljena dodjela tog visokog odličja bio iznenađen i zatečen jer nisam siguran da sam uistinu zaslužio takvo visoko priznanje. Znam da je u predlaganju da ga dobijem ključnu ulogu odigrao i Njegova Ekscelencija Veleposlanik Talijanske Republike i, usuđujem se reći moj prijatelj, Adriano Chiodi Cianfarani, na čemu mu se od sveg srca zahvaljujem. Kako se odličje dodjeljuje, između ostaloga, i za zasluge u uspostavljanju prijateljstva i suradnje između Italije i drugih zemalja, u ovom slučaju Hrvatske, očito je da je talijanski narod prepoznao moja nastojanja u tom smjeru. Jesam li u tome uvijek bio uspješan, ne znam, no kad razmišljam o tome sjetim se riječi suvremene talijanske književnice Susanne Tamora koja je o prijateljstvu napisala: „Prijateljstvo je jedan od najljepših osjećaja u životu jer daje bogatstvo, emocije, bliskost i jer je potpuno besplatno. Zastani u tišini i poslušaj svoje srce. Kada ti progovori, ustani i idi kuda te vodi.“ Tako sam i ja išao kuda me srce vodilo u odnosima s Italijom misleći i na izjavu jednog

drugog talijanskog novinara i pisca Roberta Gervaso: „Nije točno da se prijatelj prepoznaje u trenutku kad ga trebaš, prijatelj se prepoznaje uvijek.”

Ja ću, zahvaljujući ovom visokom priznanju, sebi dozvoliti da živim u nadi, možda tek iluziji, da sam uistinu doprinio još boljim odnosima Italije i Hrvatske koji su oduvijek bili odlični no, da citiram talijanskog književnika Giacoma Leopardia: “Bez iluzija gotovo nikada ne bi bilo veličanstvenih misli, ne bi bilo snage, žestine i strasti duše, ni velikih djela“. I tako ću ja, u nadi da sam ipak makar malo doprinio prijateljstvu naša dva naroda i države, živjeti u tom uvjerenju i parafrazirajući jednu rečenicu meni možda najdražega talijanskog pisca Giuseppea Tomasi di Lampedusa koji je napisao: „...lišen sam iluzija“, a ja kažem „nisam lišen iluzija“, nastojati na tom i dalje raditi s još većim žarom i elanom. Pri tome sam poticaj crpio iz još nečega što je napisao Leopardi: “Zanimljivo je kako se gotovo svi ljudi koji mnogo vrijede ponašaju jednostavno, a gotovo uvijek se jednostavno ponašanje smatra pokazateljem manje vrijednosti.” Nadam se da sam i ja na odnosima naše dvije zemlje radio upravo na jednostavan način ali djelotvorno te da nitko nije mislio da je to znak manje vrijednosti, već upravo suprotno.

Najljepše vam zahvaljujem!